

Sygn. akt II CSK 709/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A.T.
przeciwko J.J. i W.J.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w Ł. na rzecz
adwokata A.S. kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych
powiększoną o podatek VAT oraz na rzecz radcy prawnego M.B.
kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych powiększoną o
podatek VAT, z tytułu udzielenia stronom nieopłaconej pomocy
prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 stycznia 2017 r. Sąd Apelacyjny w Ł. oddalił apelację powódki A.T. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 31 marca 2016 r., którym na rzecz powódki zasądził od pozwanej J.J. kwotę 3 000 złotych z odsetkami ustawowymi, oddalił powództwo w pozostałej części, umorzył postępowanie w zakresie kwot po 200 000 złotych na rzecz pozwanych J.J. i W.J. oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania w sprawie. Zasądzona kwota odpowiada, zdaniem Sądu pierwszej instancji rozmiarom doznaney krzywdy przez powódkę jako zadośćuczynienie; w pozostałej części powództwo zostało oddalone, a za podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazane zostały art. 24 i 448 k.c. Umorzenie nastąpiło odnośnie do kwot po 200 000 złotych na skutek cofnięcia powództwa w tym zakresie.

W wyniku rozpoznania apelacji powódki Sąd drugiej instancji uznał za prawidłowy ustalony stan faktyczny i dokonane oceny prawne, w rezultacie oddalając apelację i rozstrzygając o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 378 i art. 382 k.p.c. w postaci nienależytego rozważenia zarzutów apelacji w zakresie oceny materiału dowodowego, a także przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów; art. 98 § 1 i art. 102 k.p.c. przez obciążenie powódki kosztami postępowania. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 24 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 445 oraz art. 448 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z zasądzeniem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

W odpowiedzi pozwanych na skargę kasacyjną wnieśli oni o odmówienie przyjęcia skargi, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powódka powołała się na oczywistą zasadność skargi. W uzasadnieniu tego wniosku nie został jednak wykorzystany dorobek orzecznictwa i doktryny w zakresie warunków prawnych, jakie muszą zostać spełnione, aby można stwierdzić spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przepisu tego nie wystarczy tylko powołać, lecz trzeba mieć na uwadze, że dąży się do wzruszenia prawomocnego orzeczenia sądowego przez zastosowanie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Od lat jest znane i utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazujące na to, jak ma wyglądać uzasadnienie oczywistej zasadności skargi. Z pewnością nie może to być wyłączone odwoływanie się do wad samego postępowania. Pełnomocnik skarżącej nie zwrócił uwagi, że w skardze kasacyjnej oraz we wniosku o jej przyjęcie bezskuteczne jest podnoszenie zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych i oceny dowodów, gdyż jest to wyłączone ustawowo (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarga nie może stanowić prawie w całości dyskusji z poczynionymi ustaleniami faktycznymi, mimo że we wniosku pisze się, że tego się nie czyni, zarzucając nie dokonanie przez Sąd drugiej instancji kontroli odwoławczej.

Mając na uwadze istotę skargi kasacyjnej i rozumienie jej oczywistej zasadności nie można *prima facie* uznać orzeczenia Sądu Apelacyjnego, którego uzasadnienie jest spójne i logiczne, za wadliwe, w tym za krzywdzące powódkę w ustalonych okolicznościach.

Z tych względów należało uznać, że nie zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nastąpiło na podstawie § 8 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu oraz na podstawie § 8 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.

w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

aj

a.ł.